

SÁRVÁRI ANTOLÓGIA

ONLINE IRODALMI GYŰJTEMÉNY

VÉGH MARTIN TÁRSASÁG, SÁRVÁR, 2018. KARÁCSONY

Sárvári Antológia: Online Irodalmi Gyűjtemény

Szerkesztők: Nagy Péterné, Tóth Margit, Pernecker Csilla

Vezető szerkesztő: Lysewycz Adrienn

Főszerkesztő: Pipics János

A címloldalon: Fray Juan Bautista Maino: Pásztorok imádása, Ermitázs

Kedves Olvasó!

A 2018. évi utolsó szám egy karácsonyi gyűjtemény, melyben megidézzük a magyar irodalomtörténet jó néhány alakját, és a segítségükkel elmélkedünk az ünnep igazi értelmén. Kizökkenünk a vásárlás, főzés, takarítás, díszítés, ajándékozás világából át az érzelmek, tragédiák, sóhajok, énekek és imák szöveghalmazába, ahol kiadós sétát teszünk. Ennek végén talán megelhetjük magunkban a mi saját betlehemünket, s ki tudja, talán a végén még egy angyal is benéz hozzánk. Antológiánkhoz jó szórakozást kívánok, és minden munkatársam nevében áldott, békés karácsonyi ünnepeket, valamint boldog újesztendőt.

a főszerkesztő

Bassano (Jacopo da Ponte): A pásztorok imádása, Galeria Borghese

Ady Endre
(1877-1919)

A Jézuska tiszteletére

A született Jézus,
Ez igézetes gyermek,
Áldja meg azokat,
Kik a szívünkbe vernek
Mérges szuronyokat.

Áldassanak bennünk
A kifeslett vér-rózsák:
Bánat, kín, szenvedés,
Mert Jézus volt a Jóság
S a nagy, szent türelem.

Csengessünk csengőkkel,
Szeressünk szeretettel,
Örüljünk, ha sírunk,
Ha ránk tör minden ember
S ha álul bántatunk.

A született Jézus
Született így s kívánta,
Hogy ez legyen az üdv:
Minden hívság kihányva
Életünk gömbiből.

A karácsony férfi-ünnep

Betlehem, a te hajnalod
Férfi-hajnal volt. S férfi-bánat,
Hogy fia fogant Máriának.
Mienk az arany, myrrha, tömjén
S a nagy fájó gondolatok.

Mienk az élet s kötelez:
Kisdéd-sírás velünk veszekszik,
A nagy Titok fejünkre fekszik.
Óh, testvérek, miénk az élet,
Bennünket bíztat és sebez.

Óh, élni bús és élni szép:
Áldott az, aki befogadja.
Ma, akinek van édesanyja,
Hím testvérem borulj elébe
S csókold meg sírva a kezét.

Egy jövendő karácsony

Jön a Karácsony fehéren
S én hozzám is jön talán majd
Valaki a régiekből.

Csöndesen lép a szobámba
S én köszöntöm: „Béke, béke.”
A küszöbön sápadt orvos.

És szorongva szól a vendég:
„Ma Karácsony van, Karácsony,
Emlékszel a régiekre?”

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
„Ma Karácsony van, Karácsony.”

És szorongva szól a vendég:
„Valami tán fáj a múltból?”
Megmozdul a sápadt orvos.

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
„Hiszen én még sohse éltem.”

És hörögve mondom én majd:
„Ki a szobámból, pogányok.”
Döng az ajtóm és bezárul.

És hörögve mondom én majd:
„Hiszen én meg se születtem.
Karácsony van, száll az angyal.”

És a nagy, szomorú házban
Zsoltárokat énekelve
Hajnalig várom az angyalt.

Egy megíratlan naplóból

dec. 25.

Itt jött rám a Karácsony,
Rám, a kesely arcú pogányra,
Itt jött rám a Karácsony,
Gyermekségem falujában
S azt hitte, hogy megtérít,
Hogy szépen visszaingat.

dec 26.

Talán-talán jobb volna
Mégiscsak visszaesni,
Betegen is a Krisztust,
A régi Krisztust keresni.

Talán-talán jobb volna,
Mint lelkem keserülni:
Krisztus előtt, templomban,
Úgy, miként régen, leülni.

Talán-talán jobb volna
Most a faluban, itten,
Fájó haraggal szólni:
Hajh, mégiscsak élsz te, Isten.

dec. 27.

Ez már nem is Karácsony
S kinek mi köze hozzá,
Embernek vagy Istennek,
Hogy én mint fogok élni,
Vagy én mint fogok halni?
Békesség az Istennek,
Békesség az embernek,
Békesség a halálnak,
Békesség mindeneknek,
De nékem
Maradjon a háborúság.

Karácsony – Ma tán a béke...

Ma tán a béke ünnepelne,
A Messiásnak volna napja,
Ma mennyé kén' a földnek válni,
Hogy megváltóját befogadja.
Ma úgy kén', hogy egymást öleljék
Szívükre mind az emberek –
De nincs itt hála, nincs itt béke:
Beteg a világ, nagy beteg...

Kihült a szív, elszállt a lélek,
A vágy, a láng csupán a testé;
Heródes minden földi nagyság,
S minden igazság a kereszté...
Elvesztette magát az ember,
Mert lencsén nézi az eget,
Megátkozza világra jöttét –
Beteg a világ, nagy beteg...

Ember ember ellen csatázik,
Mi egyesítsen, nincsen eszme,
Rommá dőlt a Messiás háza,
Tanítása, erkölcse veszve...
Oh, de hogy állattá süllyedjen,
Kinek lelke volt, nem lehet!...
Hatalmas Ég, új Messiást küldj:
Beteg a világ, nagy beteg!...

Kató a misén

Pompás, fehér Karácsony-éjen
Kidobta a szikrázó hóba,
Kidobta a havas semmibe
Magzatját a papék Katója.

Aztán Kató, a kis cseléd-lyány,
Szédülve, tántorogva, félve,
Ahogy illik, elment maga is
Éjféli, szent, vidám misére.

Kató gazdája, az izmos pap
S falusi nyája énekelnek:
'Dicsértessék az egek ura,
Hogy megszületett az a gyermek,

Az a gyermek, ott Betlehemben.'
Kató fölsír a papi szóra
S az a gyermek, a betlehemi,
Könnyezve tekint le Katóra.

Virágos karácsonyi ének

Óhajtozom el a Magasságba,
Nagy a csúfság ideleln,
De van Karácsony, Karácsony,
Istenem, én Istenem
S ember-vágy küldte Krisztusunkat.

Két gerlicét vagy galamb-fiókát,
Két szívet adnék oda,
Hogyha megint vissza-jönne
A Léleknek mosolya
S szeretettel járnánk jászolhoz.

Krisztus kívánata, Megtartóé,
Lázong át a szívemen,
Mert Karácsony lesz, Karácsony,
Istenem, én Istenem,
Valaha be szebbeket tudtál.

Óhajtozom el a Magasságba
Gyermekségemben kötött
Minden szűzséges jussommal,
Mert az emberek között
Nem így ígértetett, hogy éljek.

Követelem a bódító álmat,
Karácsonyt, Krisztus-javat,
Amivel csak hitegettek,
Amit csak hinni szabad,
Csúfság helyett a Magasságot.

Lábainknak eligazítását
Kérem én szerelmesen,
Karácsony jöjjön, Karácsony
És száz jézusi seben
Nyiladozzék ékes bokréta.

Arany János
(1817-1882)

Karácsonyi éjszakán

Lelkem pusztaságos éjjelén keresztül
Kétes ködvilággal egy sugárka rezdül.

Csillag-e vajon, mely, mint vezérszövétnek,
Üdvözítőt hirdet az emberiségnek?

Vagy csak földi hitvány pára, mely föllángol
S éji táncaikhoz rémeknek világol?

Akár csillag legyen, biztos éji lámpa,
Akár bujdosó lány – én megyek utána!

Mért féljek követni, ha lidérc is? hiszen
Akkor is jó helyre – a temetőbe viszen.

Hej! Iharfa...

Hej! iharfa, juharfa,
Patyolating, kivarrva:
Tudod pajtás, ki varrta?
Az a kis lány,
Az a kis lány
A barna.

Patyolating, jegykendő,
Múlik az ó esztendő,
Karácsonyban hirdetnek,
Ünnep után,
Ünnep után
Esketnek.

Verje meg a bubánat,
Ki elszólja babámat!
Jár a világ rossz szája:
Ne hajts rózsám,
Ne hajts rózsám
Reája.

Almanach 1878-ra

Itt van tehát: megjött az Új év,
 Mint biztató előlegem;
 Háromszázhatvanöt nap-éjre
 Halvány reményszínt hoz nekem;
 Bár majd, ha eljön a valódi,
 Nem lesz, mint most, ruhája zöld;
 Inkább hiszem, hogy a küszöbnél
 Fejér, halotti leplet ölt.

Légy üdvöz, Év, e zöld burokban!
 Elfogadom a jóslatot,
 És köszönöm, hogy a jövőre
 Kilátásom' tovább nyitod:
 Hisz' egy időtül fogva nálam
 Látás, kilátás oly rövid!...
 Ha meg nem érném: gondolatban
 Hadd élvezem át örömid.

Mindjárt az első nap rohammal
 Köszönt boldog-boldogtalan;
 Oly ünnep ez (no! nem panaszlom),
 Midőn szív s tárca nyitva van;
 S egy „szellemdús” játék (amelynek
 Nem kellett nagy heuréka)
 A pénz-pazarláshoz időd' is
 Ellopja: a „b. u. é. k.”

Aztán jön a farsang, – az árvíz
 Mátyás körül, mely „tört jeget”;
 Szegény kiöntött ürge-népség
 Verdesi jajjal az eget;
 Mi táncolunk a szenvedőkért,
 Bőven fogunk pazarlani:
 S ha nem csordúl – százezreinkből
 Csöppen nekik is valami.

Aztán jön, amely „gólyafőt mos”
 A híres márciusi hó,
 Ha „Gergely megrázza szakállát” –
 No meg böjt, exekúció.
 E hó egy napját ültem én is
 Már két közép embernyomig:
 „Simplicius” napján születtem:
 „Simplex” maradtam holtomig.

Ápril minden nedvet kiszáraszt,
 Májusba' jönnek a fagyok; –
 S ha sáska, féreg, rozsdá nem járt,
 S a június szépen ragyog
 S a július „meg nem szorítja”:
 Még a vetés bőven terem;
 Örvend az úr, – hát még az asszony!
 Lesz csipke több is, meg selyem.

Míg a paraszt izzad, mi gazdák
 Fürdőre járunk, hűsleni,
 A repce-, gyapju- s más előleg
 A csorbát szépen kifeni;
 Nem, mint apáink sültek, – itthon
 Töltvén egész mélé nyarat,
 S nézték a vén béres hogyan vet
 S a tót napszámos hogy' arat.

Szeptember – ah! szüret már nem lesz:
 Vagy: lesz szüret, ha bor nem is:
 Történeti jogát megőrzi
 Híven az iszom-eszem is;
 Különbség az, hogy míg apáink
 Egy canga birkán „laktanak”:
 Nekünk cukor kell, sütvé, főzve,
 Pezsgő bor, osztrigák, halak.

Így, ber, megint ber fogytig-untig
S „brrr!” míg az esztendő lefut;
Miközben egy nap a halottak
Fényűzésére is kijut,
Midőn gyertyával, zöld levéllel
S virággal megvendégelik,
S kitesz halottjáért az élő,
Mutatva dúsan, hogy: „telik!”

Majd a karácsony hozza végül
Az apró szívek örömét;
De a „bubus” már nagy szakértő,
Bírálva hordja meg szemét,
S ha nem drágát hozott az angyal
Ajak lepittyed és befagy;
Biz', édes Jézuskám, te is már
A luxus terjesztője vagy!

Ányos Pál
(1756-1787)

Három királyok napján

Kiss Boldizsár tiszteletére

Egek, mit szemlélek napkelet tájáról?
Három koronás fő költözik honnyárol;
Siet Sidóország anyavárosában,
Mondanád sas repül kőszál nyilásában,
Sok tevék követik megterhelt hátokkal,
Izzadnak, fehéről szájuk tajtékokkal.
Vallyon mit jelentnek e gyors jövevények?
Talám a városhoz van menni törvények?
De tovább mit látok az égnek kékségén?
Egy ragyogó csillag ballag kerekségén.
Sugarát intézi a koronás főkre,
Mint a felkelő nap bércekek s erdőkre.
Ez már a természet rendét fellyül mulja,
S az álló csillagok törvényét feldőlja.
Vagy csak kaprozása a megcsalt szemfénynek?
Ó természet, ezek benned mért történnek?
Nem! - igaz látás ez, értem már rejtekét,
Illik, hogy kihágja természet mértékjét.
Amint Betlehemből jobb felé utaznak,
Egy istálló földő fái akadoznak.
Födetlen tetejét hófűvás takarja,
Rongyos oldalait éjszaki szél marja.
Ott fekszik emberi nemünk megváltója,
Kinek olly sok század vala sohajtója.
A jászolban reszket egy szénanyalábban,
Nem pedig kárpitos kevély palotában!
Szüz annya Józseffel állnak körülette,

Üzi a hideget barmok lehelete.
Talám ezt idézi e három jövevény?
Kinek kalauzza az a szokatlan fény?
Ugy van, béléptek már, bókulva imádgják,
Olly nagy kegyelmekért az egeket áldgyák!
Tisztelik királi ajándékjaikkal,
Illetvén kis kezét édes csókjaikkal!
Örülj mármost ember ilyen változáson,
S térdet, fejet hajtsál e csudalátáson!
Kiss Boldizsár, te is jelentsd örömedet,
Ki egy szent királnak köszönöd nevedet.
De, hogy hosszas légyen buzgó vigasságod,
Élj, s azután égben légyen boldogságod!

Babits Mihály
(1883-1941)

Karácsonyi ének

Mért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-ür szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsésnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy t' megszületett!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyujts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.

Karácsonyi lábadozás

Komisz, kemény idő. Még a vér is megfagy
 állatban, emberben.
 Öregek mondják, hogy ritkán láttak ily nagy
 telet decemberben.
 A hó szőnyegébe puhán süpped a láb,
 mintha dunyhán menne.
 Hejh, ha a hó cukor volna, ez a világ
 milyen édes lenne!...

A kis nyugtalan nő, ki a friss hegypályát
 futja hótalpakon,
 akármennyit zuhan, puha combocskáját
 nem üti meg nagyon.
 És az állástalan szegény ember, aki
 nem mer még meghalni,
 örül hogy reggeltől estig szabad neki
 havat lapátolni.

Végig a városon nem csilingel a szán,
 mint gyerekkoromba.
 Nem gőzölög a hó fázó lovak hátán.
 A kocsit gép vonja.
 Angyalok elszálló csengője se csenget
 a fehér utcákon.
 Jézuska pénzért jó, s karácsonyfát rendez
 gazdagok házában.

Nem édes a világ, de mégis szép látni...
 És én már gyógyulok...
 Csupa szomj vagyok már, mindenre kíváncsi;
 mindent elgondolok...
 Minden éget már hogy lássam is, hogy nézzem...
 Tapintom tagjaim...
 Én nem vagyok halott, én mindent túléltem,
 s vár a fény odakinn...

Oh kedvesem, aki annyi rémtől védtél,
jere, add kezedet:
a fagyba, hidegbe, már nem rémit a tél,
vezess ki engemet!
Nem édes a föld, de mégis szép a hótul.
Én megyek... indulok...
s azt gondolom, hogy a világ is meggyógyul,
ha én meggyógyulok.

Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
igéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjéned meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
élnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaélnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsőd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
keserűszagu mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Csokonai Vitéz Mihály
(1773-1805)

Újévi ajándék

Most szegény háztól, hol az úr magános,
Így telik. Majd tán vidorabb napunk lesz,
Lilla ifjasszony ha jövő karácsonyt
Érheti vélem.

E szívből eredett újesztendői ajándék
Záloga szívemnek légyen örökre, Juli;
Éljetek, óh szeretett lelkek! kiket édes örömmel
Gyakran emlegetek hegyközi lakhelyemen.
Most levelem tisztel, hanem a farsangi napokban,
Amint már írárok, városotokba megyek.
Mert akkor Juliánna nevét, amelyet imádok,
A maga képében fogja köszöntni Vitéz.

Juhász Gyula

(1883-1937)

Betlehem

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Ki Betlehemben született ez este,
A jászol almán, kis hajléktalan,
Szelíd barmok közt, édes bambino,
Kit csordapásztoroknak éneke
Köszöntött angyaloknak énekével.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Hogy anyja az Úr szolgáló leánya
És apja ács volt, dolgozó szegény.
És nem találtak más fődélt az éjjel
A városvégi istállón kívül.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Kit a komor Sibillák megígértek,
Kit a szelíd Vergilius jövendölt
S akit rab népek vártak, szabadítót.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
A betlehemi kiseded jászolára,
Amely fölött nagyobb fény tündökölt,
Mint minden földi paloták fölött.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Augustus Caesar birodalma elmúlt,
Az ég és föld elmúlnak, de e jászol
Szelíd világa mindent túlragyog.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Ki rómaihoz, barbárhoz, zsidóhoz,
A kerek föld mindegyik gyermekéhez
Egy üzenettel jött: Szeressetek!

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
És hallgassátok meg az angyalok
És pásztorok koncertjét, mely e szent éj
Ezerkilencszázhuszonháromeves
Távolságából is szívünkbe zeng.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
S gondoljatok rá holnap és minden áldott
Napján e múltó életnek s legyen
A betlehemi énekből öröm,
A karácsonyi álomból valóság
És békessége már az embereknek!

Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Betlehemi üzenet a vakoknak

Testvéreim, egy látó küldi néktek
Üdvözetül ma könnyes szavait,
Ki mindig fájón és szédülve nézett
Egy szép pokolt, mely földnek hivatik.
Ő onnan jött, hol a magas mennyeknek
Szférája zeng és csillaga ragyog,
Szemében még e fény árnyéka reszket,
Az édené, mit sírón elhagyott.
Mint nagy elődje, Milton, aki vak volt,
Ő is szeretne látni víg eget,
Túl minden földi harcon és kudarcon
Felé örök világok intenek.

Testvéreim, itt mind vak, aki balgán
Túnő örömben üdvöket kutat,
Ki istent vár a múltó gyönyör arcán:
Mind vak szegény, ki nem talál utat.
És nem vak az és ő meg fogja látni
Istent magát mind, kinek lelke fény,
Minden világi pompák csillogási
Kialszanak, ha Isten fénye kél.
Szeressetek: ezt mondja az Apostol
S ennél különbet nem mond senkise.
A betlehemi békés csillagokból
Üzeni ezt ma a Szivek Szive!

Karácsonyi ének

Szelíd, szép betlehemi gyermek:
Az angyalok nem énekelnek,
S üvöltenek vad emberek.

Boldog, víg betlehemi jászol:
Sok börtön és kórház világol,
És annyi viskó bús, sötét.

Jó pásztorok és bölcs királyok:
sok farkas és holló kóvályog,
S nem látjuk azt a csillagot!

Békés, derűs karácsony éjjel:
A nagy sötét mikor száll széjjel,
S mikor lesz béke és derű?

Karácsonyi óda

Csöndes az éj és csöndes a világ is,
Caesar Augustus aranyos mosollyal
Zárta be Janust, Mars fegyvere rozsdás:
Béke a földön.

Hallgat a germán és hallgat a pártus,
Néma az indus és néma a hellén,
Herkules távol oszlopa se rendül,
Thule se mozdul.

Már az aranykor új eljövétének
Hírnökeit, a szomorú szibillát
S a szúzi Virgilt földi földi sír és
Hír koszorúja.

S messzi mezőkön nyájaikat őrző
Pásztori népek nézik a derengő
Új csillagot, mely aranyát előnti
Jászoli almon,

Hol mosolyogva és fázva az éjben,
Szőkehajú és szelíd anya keblén,
Most mutatod meg magad a világnak,
Isteni gyermek!

Petőfi Sándor

(1823-1849)

Karácsonkor

Énhozzám is benézett a karácson,
Tán csak azért, hogy bús orcát is lásson
És rajta egy pár reszkető könnyűt.

Menj el, karácson, menj innen sietve,
Hiszen családok ünnepnapja vagy te,
S én magam, egyes-egyedül vagyok.

Meleg szobám e gondolattól elhül.
Miként a jégcsap függ a házereszről,
Ugy függ szívemről ez a gondolat.

Hej, be nem így volt, nem így néhanapján!
Ez ünnep sokszor be vígan virradt rám
Apám, anyám és testvérem között!

Oh aki együtt látta e családot,
Nem mindennapi boldogságot látott!
Mi boldogok valánk, mert jók valánk.

Embert szerettünk és istent imádtunk;
Akármikor jött a szegény, minálunk
Vigasztalást és kenyeret kapott.

Mi lett a díj? rövid jólét multával
Hosszú nagy inség... tenger, melyen által
Majd a halálnak révéhez jutunk.

De a szegénység énnekem nem fájna,
Ha jó családom régi lombos fája
Ugy állna még, mint áll a hajdanán.

Vész jött e fára, mely azt szétszaggatta;
Egy ág keletre, a másik nyugatra,
S éjszakra a törzs, az öreg szülők.

Lelkem szülőim, édes jó testvérem,
Ha én azt a kort újlag megérem,
Hol mind a négyünk egy asztalhoz ül?...

Eredj, reménység, menj, maradj magadnak,
Oly kedves vagy, hogy hinnem kell szavadnak,
Ámbár tudom, hogy mindig csak hazudsz...

Isten veled, te szép családi élet!
Ki van rám mondva a kemény ítélet,
Hogy vágyam üzzön és ne érjen el.

Nem nap vagyok én, föld és hold körében;
Mint vést jelentő üstökös az égen,
Magányos pályán búsan bujdosom.

Szabolcska Mihály
(1861-1930)

Karácsony

Egy nap meg egy este
Minden esztendőben:
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

Ha nem is, ha nem is
Valami sokáig:
Karácsony estétől
Karácsony napjáig.

Karácsony estéjén,
Hogy a csillag támad:
Kinyitnám aranyos
Gyöngyös palotámat.

Minden elhagyottat
Oda gyűjtögetnék,
Sápadozó árvát
Szárnyam alá vennék.

Ha koldus, ha bűnös:
Nagy birodalmamba'
Szerető szó nélkül
Senki sem maradna.

Könnyet ahol látnék:
El azt sem kerülném,
Szép selyem kendőmmel
Szépen letörülném!

... Karácsony estéjén
Minden esztendőben,
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

Bartolomé Esteban Murillo: Pásztorok imádása, Prado

Tartalom

<i>Ady Endre</i>	5
A Jézuska tiszteletére	5
A karácsony férfi-ünnep	6
Egy jövőendő karácsony	7
Egy megíratlan naplóból	8
Karácsony – Ma tán a béke...	10
Kató a misén	11
Virágos karácsonyi ének	12
<i>Arany János</i>	13
Karácsonyi éjszakán.....	13
Hej! Iharfa.....	14
Almanach 1878-ra.....	15
<i>Ányos Pál</i>	18
Három királyok napján.....	18
<i>Babits Mihály</i>	20
Karácsonyi ének.....	20
Karácsonyi lábadozás.....	21
Csillag után	23
<i>Csokonai Vitéz Mihály</i>	24
Újévi ajándék	24
<i>Juhász Gyula</i>	25
Betlehem.....	25
Karácsony felé	27
Betlehemi üzenet a vakoknak	28
Karácsonyi ének.....	29
Karácsonyi óda	30
<i>Petőfi Sándor</i>	31
Karácsonkor.....	31

<i>Szabolcska Mihály</i>	33
Karácsony	33
<i>Tartalom</i>	36